

שבת הגדול

מספר בני יששכר - מאמרי חדש ניסן

למצוה, הנה הוא תשובה בסור מרע ועשה טוב כמו שנתבאר לעיל [אות ה'], והנה אמרו רז"ל [יומא פו ע"ב] גדולה תשובה שמקרב את הגאולה שנאמר [ישעיה נט כ] ובא לציון גואל ולשבי פשע וכו', והגאולה הוא בבחינת חסד כעין בריאת עולם מחדש, כי ישראל עיקרו של עולם, וכמו שהעולם חסד יבנה כן הוא גאולתן של ישראל, הנה גם בכאן כשעשו תשובה בלקיחת הפסח וכו' נתקרה גאולתו, וזהו שנקרא גי' הנה הוא שבת הגדול, וזהו שנתנועע גדולה תשובה שמקרב את הגאולה, והנה היה מקחו מבעשור על שהיה שבת, והשומר שבת כהלכתו אפילו עובד עבודה זרה וכו' מוחלין לו, על כן נקרא שבת הגדול:

ראיתי טוב טעם בשו"ת שמן המור בשם גדול ספרדיי אחד נקרא הרב מהר"י זאבי, דהנה וספרתם לכם ממחרת השבת [ויקרא כג טו], באת הקבלה ממחרת יומא טבא דיום טוב נקרא ג"כ שבת [מנחות סה ע"ב], והאפקורסים שאינם מאמינים בקבלת תורה שבעל פה נתפקרו בזה, והנה הרבה ענינים עשו חז"ל לפרסם הדבר ולהוציא מלב המינים, על כן גם זאת עשו להיכר וקראו לשבת שלפני הפסח שבת הגדול, מכלל דאיכא שבת קטן בשבוע הבאה, היינו יום טוב הראשון של פסח שנקרא ג"כ שבת ששביבתו הוא קטן משביבת יום השבת, עכ"ד, לדעתי הטעם זה הוא חשוב דבר נחמד:

ונ"ל עוד טעם לקריאת השבת הזה שבת הגדול, דהנה המצריים היו עובדים לצאן הוא מזל טלה בכור המזלות בחשבם כי אין הנהגה גדולה למעלה מן המזלות רק הכל על פי המזלות, והנה ישראל על פי צווי הש"י לקחו את הטלה וקשרוהו בכרעי המטה לשחטו ולזרוק את דמו (הוא כחו וחיותו כי הדם הוא הנפש) לשם ד', להורות כי כח המזלות ותנועתם מסור ביד הש"י לכל אשר יחפוץ יטה אותם כי גבוה מעל גבוה שומר והוא ית"ש מנהיג את המזלות בכחו ושפיעו והשגחתו כרצונו, וכמו שאמר יתרו עתה ידעתי כי גדול ד' מכל האלקים [שמות יח יא], והנה צוה השי"ת להיות מקחו מבעשור דייקא על שהיה אז ביום השבת ושבת מורה על חידוש עולם מהמחדש בטובו, וכיון שהוא המחדש הוא יכול לשדדס כרצונו אל כל אשר יחפוץ יטה אותם, ולכן נקרא השבת הזה שבת הגדול, שבו נתגלה ונודע כי גדול ד' מכל האלקים, אחרי כתיב זאת ראיתי מעין זה כתב ג"כ הרב בעל עוללות אפרים [ח"ב ע"ב אות ל"א וכו']:

ונ"ל עוד טעם, ע"ד שאמרו משכו וקחו וכו' משכו ידכם מעבודה זרה וקחו לכם צאן

דבר המערכת

משא"כ שאר הקרבנות, ואמנם בתורה כתיב להיפך והדבר צ"ב.

ואפשר להסביר דרואים אנו כאן דווקא ההיפך, שהקרבת אשר נאכל ע"י הכהן מקבל קדושה עוד יותר גדולה מאשר קרבן אחר שאינו נאכל, כי הצדיק ע"י אכילתו מתקן הוא את המאכל וגם את הפגם שבגלל זה הביאו את המאכל לקרבן לה',

ורואים אנו מכאן את הכוח באכילת הצדיק אשר הוא בבחינת זה השולחן אשר לפני ה' ע"י אכילת הצדיק מתקן הוא את המאכלים וגם שאר התיקונים אשר נצרך ליה האדם, ומזה נלמד הכוח של הבאת מאכל לצדיק כי ע"י שהצדיק אוכל מזה הרי הוא כמו קורבן אשר לפני ה' והאדם אשר מביא את המאכל הרי הוא בבחינת האדם שמביא את קורבן לפני ה' בזמן הזה שאין לנו כהן בעבודתו, יש לנו את הצדיק שבכוח אכילתו מתקן את החטאים של האדם.

ולכן לוקחים שייראים מהצדיק כי הצדיק מעלה את המאכל מעלה מעלה ומוציא ממנו את הפגמים, וע"י שאוכלים מן המאכל הזה אנו מתקנים את עצמינו ע"י קדושת המאכל אשר נאכל ע"י הצדיק בשולחן אשר לפני ה'.

יום א' ב' חולדת בלם השומרי אנונימ ס'א.
בברכת ברכת אבא.
ידידכם פנחס בנימין בן אנה לאה

בפרשתינו בסדר הקרבנות רואים דבר פלא דב'פרשת העולה' התורה לא מבטאת עליה שום לשון שהיא קודש, משא"כ בשאר הקרבנות דאילו 'במנחה' כתיב 'זאת תורת המנחה וגו' קדש קדשים הוא' וכמ"כ בפרשת 'חטאת ואשם' התורה כותבת את המילים קודש קדשים הוא ואפילו בכפילת לשון,

ואותה הלשון כתובה דייקא כשהתורה מדברת על ענין האכילה של אותו הקרבן ואז התורה מבטאת עליהם קודש קדשים הוא, כמו: בפרשת מנחה, חלקם נתתי אתה מאש; קדש קדשים הוא, כחטאת וכאשם, כל-זכר בבני אהרן יאכלנה, וכן בפרשת החטאת: כל-זכר בכהנים יאכל אתה; קדש קדשים הוא: וכך בפרשת האשם; אשם הוא: כל-זכר בכהנים יאכלנו; במקום קדוש יאכל, קדש קדשים הוא.

ודווקא בשני הקרבנות אשר אינן נאכלות דהיינו העולה והקרבת של אהרן הכהן שהיה כליל תקטר, שם לא רואים את הביטוי קודש קדשים, ולכאורה היה צריך להיות ההיפך, שקורבן שכולו לה' היה צריך להיקרא קודש קדשים, והקורבן אשר נאכל לבשר ודם, הקדושה שלו לכאורה אינו כ"כ גדולה כמו הקורבן שכולו לה',

ואולם בוודאי לא נגרעה מפרשת העולה את השם קדושה, ולהיפך דהרי במשנה נקרא רק העולה קודש קדשים וכו'

אגרא דכלה

ניחח על המזבח היינו השכינה (מזב"ח ג"כ בגימ' א"ל הו"ה ויאור וכו' עד קרנות המזבח [תהלים קיח כז]), כל הלילה עד הבוקר, היינו אפילו כל ימי הגלות שנקרא לילה עד זמן הגאולה שנקרא בקר, בכדי שיהיה סמך וסעד לשכינה, ואש המזבח תוקד בו, היינו על ידי לימוד תורה תוקד בו התלהבות השכינה אפילו בעת שמפסיק מהלימוד בהכרח, והבן כי קצרותי:

צו את אהרן ואת בניו לאמר זאת תורת העולה וכו'. יש לרמז בפסוק הזה שהתורה משמיענו איזה לימוד תורה היא עולה ליי' לריח ניחוח, והיה הציווי הזה לאהרן ולבניו כי יורו משפטיך ליעקב כתיב, ואמר זאת תורת העולה, רצ"ל זאת היא התורה אשר תעלה ליי', ואמר היא העולה על מוקדה, אשר עולה בהתלהבות הלב באהבתו, ואש תוקד בקרבו מאהבת הש"י, על המזבח שכוונתו בתורה שתהיה לריח

מדור ההלכה מתוך ספרי רבינו זי"ע א

בעריכת הרה"ג ר' אברהם צבי פפנהיים שליט"א

ע"פ זה תדע להבין כמה פרטי דיני המצוה מה טעם יש בהם:

צריך לאכלו צלי אש, הוא דרך גדולה ומלכות, וכיון שידוע האדם אשר הטבע מסור בידו ית' ולא יוסיף ולא יגרע בהשתדלותו הרבה אזי לא ידאג שיחסר לו מאכלו ויאכל כדרך שהמלכים אוכלים וישמח בו כאילו היו לו מעדני מלכים, ולא יאכלנו צלי קדר, דהיינו שלא יוסיף שום תבלין ומים ובשמים, להורות שלא ישתדל להוסיף על מאכלו וענייני עולמו רק יספיק מה שחוננו הש"י, על מצות ומורורים יאכלנו, מצות נשאר בהווייתה ולא תתוסף ותתברר ממלאכת האומן שעשאה ואינו מגביה את עצמו רק נשאר על מכונו כשיעור שנתן בה האומן קמח ומים, רזמו שלא יוסיף וישתדל האדם להוסיף ולהרבות הונו ותאוותו מעסק העולם רק מה שחננו הש"י והתיר לו ע"פ דרכי התורה.

(שם שם)

מדיני המצוה שלא להאכילו למומר, הנה בגלות החל הזה תיקנו חז"ל לאכול אפיקומן זכר לקרבן פסח, לכן יש להחמיר שלא להאכילו לאפיקורסים דומיא דפסח, ואפשר מדרבנן יש להחמיר באכילת הפסח שלא להאכילו למי שאמרו רז"ל שהוא כאילו עובד עבודה זרה, כגון כל הכועס כאילו עובד ע"ז, וביותר כל המשבר כלי בחמתו, וכן כל המחליף ומשנה בדיבורו ומעיד עדות שקר, וצ"ע אם יש להחמיר בזה באכילת הפסח, וכן בזמן הזה באכילת האפיקומן. (שם מל"ת יג)

לפסח

זאת חקת הפסח (יב מג)

גם בזמן הזה יכול לצאת ידי חובת המעשה כשמעייין ומתבונן איזה טעם במצוה לקנות מדה טובה ממנה שתהיה לקנין לנפשו ויוחשב למעשה הגם שאי אפשר לבא לתכלית טעמי המצוות עם כל זה יעשה האדם כפפי כחו, ולזה מברכין אפשר קדשנו במצותיו וצונו לעסוק בדברי תורה, ע"ס ק דוקא.

(דרך פיקודין מ"ע ה' בהגה)

טעם מצות קרבן פסח הוא

בהיות אבותינו במצרים היו משוקעים בטומאתם ובדיעות כוזביות שלהם שכאילו העולם מתנהג על פי הטבע המוטבע במזלות מבלי שינוי מבלי לשמוע מוסר חכמי האמת המודיעים אשר ישנו גבוה מעל גבוה שומר המנהיג בהשגחתו כל מערכות שמים, לכן בעת יציאתם צוה לשחוט טלה שהיא כח מזלם של מצרים להודיע שגם ראשית המזלות כפוף ומוכנע תחת ממשתלו יתברך, והיה הענין הזה דוקא בחודש ניסן ובארבעה עשר בו בעת תוקף שליטת המזל ההוא ברוממות יותר כי אז הלבנה במילואו.

ולפי זה הבן שענין סגולת זאת המצוה ופנימיות עבודתה בכונה אינה בטילה עולמית אפילו בגלות החל הזה שאין לנו זבח ולא מזבח ולא כהן מורה בעונתו, כי כונת המצוה להורות ולהתבונן עיקר הדת ושורש יסוד הנ"ל, עייעו"ש באורך ויערב לך.

מהירות מרוצתה, וכאשר ר' פסח רצה אף הוא להגדיל את מהירות ריצתו כדי להשיגה, החלה לדהור במהירות עוד יותר גדולה, אזי הרגיש ר' פסח כי לא דבר ריק הוא, וכאשר פתח את הארנק, מצא שם סכום שהיה שווה בדיוק למשכורת שהגיעה לו בעבור החורף, בתוספת מספר זהובים שבעל הבית נקב

שנת בצורת, נסע לכפר אחר, על מנת להיות שם מלמד לזמן החורף, בכדי לא לבזבז פרוטה שלא לצורך, היה חוזר לביתו רק לעתים רחוקות, בעל הבית אצלו עסק כמלמד לבניו, היה רע לב וצר עין, עניים שדרכו על מפתן ביתו לא זכו למתת ידו והיו עוזבים אותו בבושת פנים, דבר זה חרה מאוד ל' פסח, רחמיו נכמרו על העניים שהיו חוזרים על עקבם, ללא קבלת פרוטה אחת, על כן הציע לבעל הבית שיתן צדקה לעניים על חשבוננו הוא, על ידי נכויים של הסכומים שיתן לעניים ממשכורתו המגיעה לו כמלמד, בעל הבית הסכים להצעה נדיבה זו, כאשר קרבה שבת הגדול, ור' פסח התכונן לשוב לביתו לקראת חג הפסח, בקש מבעל הבית את משכורתו לתקופת החורף, אך מה גדלה היתה אכזבתו, כאשר הלה הגיש לו חשבון, לפיו לא רק שלא מגיע לו כל פרוטה ממשכורתו, לאחר שהיא נוכחה כולה על חשבון הצדקה לעניים - כפי הצעתו, אלא שהוא אף נשאר חייב לבעל הבית חמשה זהובים, על חשבון נדבות אלה, ומכיון שלא היה בכיסו כסף לשלם חוב זה, עזב מיד את הבית במפח נפש כל עוד נשמתו בו, כשאף את בגדי השבת שלו השאיר שם כמשכון.

בבואו לאווארניק, לא פנה לביתו, אלא הלך מיד לבית הכנסת, כי ידע שאשתו כבר מחכה ומצפה לבואו, בתקווה שיביא עמו מעט כסף לפרעון החובות שהצטברו בעת העדרו, על חשבון מצרכי בני משפחתו, ועתה כיצד יבוא לביתו כשאפילו פרוטה אחת אינה מצויה בכיסו, בהיכנסו לבית הכנסת מצא שם את בנו צבי אלימלך שסיים את תפילתו באותו שעה, בראותו את אביו, אף מיד הבייתה לברך את אמו על בואו, בשמעה זאת, החלה אמו בהכנת ארוחת צהרים מיוחדת לכבודו ואף קנתה לחם טרי נוסף, באמרה לחנוני כי בעלה כבר הגיע והיא מקווה לפרוע עוד היום את חובותיה, לאחר שיבוא הביתה ויביא עמו כסף, והנה ארוחת הצמרים כבר מוכנה, אשתו ובניו של ר' פסח מסובים ליד השולחן כשהם מצפים בכליון עינים לבואו, אך ר' פסח בושש לבוא, בראות זאת בנו צבי אלימלך, אף לבית הכנסת ושאלו מדוע אין הוא בא הבייתה בעוד כולם מחכים לו, בראות ר' פסח את צער בנו על אי בואו הבייתה, קם ממקומו והחל ללכת בכיוון ביתו, יחד עם בנו.

בבואו לאווארניק, לא פנה לביתו, אלא הלך מיד לבית הכנסת, כי ידע שאשתו כבר מחכה ומצפה לבואו, בתקווה שיביא עמו מעט כסף לפרעון החובות שהצטברו בעת העדרו, על חשבון מצרכי בני משפחתו, ועתה כיצד יבוא לביתו כשאפילו פרוטה אחת אינה מצויה בכיסו, בהיכנסו לבית הכנסת מצא שם את בנו צבי אלימלך שסיים את תפילתו באותו שעה, בראותו את אביו, אף מיד הבייתה לברך את אמו על בואו, בשמעה זאת, החלה אמו בהכנת ארוחת צהרים מיוחדת לכבודו ואף קנתה לחם טרי נוסף, באמרה לחנוני כי בעלה כבר הגיע והיא מקווה לפרוע עוד היום את חובותיה, לאחר שיבוא הביתה ויביא עמו כסף, והנה ארוחת הצמרים כבר מוכנה, אשתו ובניו של ר' פסח מסובים ליד השולחן כשהם מצפים בכליון עינים לבואו, אך ר' פסח בושש לבוא, בראות זאת בנו צבי אלימלך, אף לבית הכנסת ושאלו מדוע אין הוא בא הבייתה בעוד כולם מחכים לו, בראות ר' פסח את צער בנו על אי בואו הבייתה, קם ממקומו והחל ללכת בכיוון ביתו, יחד עם בנו.

בבואו לאווארניק, לא פנה לביתו, אלא הלך מיד לבית הכנסת, כי ידע שאשתו כבר מחכה ומצפה לבואו, בתקווה שיביא עמו מעט כסף לפרעון החובות שהצטברו בעת העדרו, על חשבון מצרכי בני משפחתו, ועתה כיצד יבוא לביתו כשאפילו פרוטה אחת אינה מצויה בכיסו, בהיכנסו לבית הכנסת מצא שם את בנו צבי אלימלך שסיים את תפילתו באותו שעה, בראותו את אביו, אף מיד הבייתה לברך את אמו על בואו, בשמעה זאת, החלה אמו בהכנת ארוחת צהרים מיוחדת לכבודו ואף קנתה לחם טרי נוסף, באמרה לחנוני כי בעלה כבר הגיע והיא מקווה לפרוע עוד היום את חובותיה, לאחר שיבוא הביתה ויביא עמו כסף, והנה ארוחת הצמרים כבר מוכנה, אשתו ובניו של ר' פסח מסובים ליד השולחן כשהם מצפים בכליון עינים לבואו, אך ר' פסח בושש לבוא, בראות זאת בנו צבי אלימלך, אף לבית הכנסת ושאלו מדוע אין הוא בא הבייתה בעוד כולם מחכים לו, בראות ר' פסח את צער בנו על אי בואו הבייתה, קם ממקומו והחל ללכת בכיוון ביתו, יחד עם בנו.

בבואו לאווארניק, לא פנה לביתו, אלא הלך מיד לבית הכנסת, כי ידע שאשתו כבר מחכה ומצפה לבואו, בתקווה שיביא עמו מעט כסף לפרעון החובות שהצטברו בעת העדרו, על חשבון מצרכי בני משפחתו, ועתה כיצד יבוא לביתו כשאפילו פרוטה אחת אינה מצויה בכיסו, בהיכנסו לבית הכנסת מצא שם את בנו צבי אלימלך שסיים את תפילתו באותו שעה, בראותו את אביו, אף מיד הבייתה לברך את אמו על בואו, בשמעה זאת, החלה אמו בהכנת ארוחת צהרים מיוחדת לכבודו ואף קנתה לחם טרי נוסף, באמרה לחנוני כי בעלה כבר הגיע והיא מקווה לפרוע עוד היום את חובותיה, לאחר שיבוא הביתה ויביא עמו כסף, והנה ארוחת הצמרים כבר מוכנה, אשתו ובניו של ר' פסח מסובים ליד השולחן כשהם מצפים בכליון עינים לבואו, אך ר' פסח בושש לבוא, בראות זאת בנו צבי אלימלך, אף לבית הכנסת ושאלו מדוע אין הוא בא הבייתה בעוד כולם מחכים לו, בראות ר' פסח את צער בנו על אי בואו הבייתה, קם ממקומו והחל ללכת בכיוון ביתו, יחד עם בנו.

כבר בהיותו ילד זכה לגילוי אליהו בפסח

לחלק מהסיפור הזה ישנו כמה גרסאות ונביא לכאן גרסה אחת כפי שסיפר הרבי מקומראנא צוק"ל:

אביו של רבינו ה'בני יששכר ר' פסח, היה לו שדה ממנה התפרנס, כאשר פעם היתה

בשבו זה ימי בין הזמנים, עלו לדינו כמה קבוצות יהודים שבאו להתפלל על קברי הצדיקים, ובדרך נכנסו לבנין המוסדות לנפש מהדרן ולהתרענן עם כוס קפה וכיבוד קל. וכאלו שאף לנו את שנתם בדינו.

מהנעשה בחצרות קדשינו:

054-8426204 ישנה אפשרות למשפחות.

כמו"כ כמסורת השנים האחרונות מוסדות בני יששכר מכינים כיבוד לציבור העולים לצאנו, וסומן לשער בית החיים בצאנו מעמידים זוכן עם כיבוד ושתיה לציבור העולים להתפלל, הרוצה לקחת חלק בנדבת הכיבוד לזכות או לעי"נ, יפנה לטלפון 050-4132188.

הכנות לקראת שבת כ"ה ניסן יומא דהילולא של הרה"ק מצאנז זי"ע א

בשבת קודש פרשת שמיי יהוה בדינו יתרו ממאה יהודים אשר עולים לפולין לרגל הילולת

בכל ליל שישי בשעה 10.00 מתקיים שיעור בספר 'אגרא דכלה' בבית המדרש דינוב רחוב בלזר 17 שכונת בית ישראל.

מדי יום רביעי שיעור בספה"ק 'בני יששכר' ע"י האדמו"ר מסאסוב שליט"א בבית מדרשו רח' רש"י 44 י"ם בשעה 8.15 זמן תפילת שחרית בשב"ק בשעה 9.45 - קידושא רבא במקום - בבית מדרשינו לא מדברים בשעת התפילה וקריאת התורה